

duidelijk besef van, dat haar hart wakker werd; het kreeg behoefte aan liefde en als zij over de uitgestrekte heide haar droomerig oog liet ronddwalen, had het niet meer genoeg aan de diertjes en de bloemen. Wanneer haar blik in 't voorbijgaan op den grijzen groep huttekens stilbleef, verwarmde dit haar hart niet. Die menschen die dáár woonden, die stoute kinderen die haar plaagden, dáár straalde geen liefde uit. Och wat had zij gaarne haar hoofd op den schoot harer moeder gelegd! Deze, zij was er zeker van, zou de hand streelend over hare oogen strijken en zeggen: Cilia, mijn lief kind!

En Cilia verzonk dieper en dieper in haar mijmering

— Ik ga bij moeder, zei ze halffluid en vastberaden stond zij op van de kleine verhevenheid waar zij den heelen namiddag had zitten droomen. Zij sloop naar het haar goed bekende plekje onder de wilgen, aan den put. Kadet ging mee, liep vooruit, snuffelde wat onder de struiken, volgde een eind wegs het spoor van een haas of een konijntje (de natuurlijke neiging kwam dikwijls boven) en ging dan terug bij het meisje. Zij zette zich op 't fijne gras, gansch op den boord van 't water, met de armen rondom hare opgetrokken knieën geslagen en keek met inspanning in de diepte van den put.

Eene bende kinders kwam van het bosch naar de hutten geslenterd; zij ontwaarden Cilia: Kadet had haar door zijn over en weer loopen verraden. Een der kinders riep, sarrende:

— Ha! zotte Cilia!

Dan namen zij elkander bij de hand en in een lange reke op het meisje af en toe tredend zongen zij op een deuntje van eigen vinding:

— Zotte Cilia! Zotte Cilia!

In vroeger dagen, toen stoute kinderen haar wel eens plaagden, werd zij boos en greep naar de stouterts om hen te slaan of liep hen na. Doch nu keerde zij langzaam het hoofd van hen af en bleef zitten. Ziende dat zij zich niet boos maakte en hen niet naliep, hetgeen zij meestal zeer prettig vonden, smeten zij haar met aardkluiten.

Kadet die zoo lijdelijk niet was als zijne kleine meesteres vloog op de bende toe en zette zijne tanden in de broekpijp van een der jongens; een brok slecht laken bleef hem in den muil hangen en terwijl een vervaarlijk geschreeuw opging bij de kinderen en heel de bende op de vlucht was, kwam de hond terug zijne plaats naast Cilia innemen. Deze legde hem den arm om den hals en met den mond aan een zijner spitse ooren fluisterde zij hem iets in

De donkere avond viel in en Cilia kwam niet naar huis om te slapen. Vrouw Roovers had al tweemaal geroepen Cilia! . . . Cilia! alles bleef doodstil. Zij dacht dat het kind voor dien avond zoo als het nog wel gebeurd was, elders een onderkomen had gevonden; doch zij was toch niet gerust; lang wachtte zij eer zij haar deurken sloot en toen zij er eindelijk op bevel van Sies den grendel vóór schoof, dacht zij onwillekeurig aan Cilia's bleeke